

רע"פ 425/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 425/24

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ג 58133-06-23 מיום 1.1.2024 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' דרויאן-גמליאל

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק, והשופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-עפ"ג 58133-06-23 מיום 1.1.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (השופט ט' ענר) ב-ת"פ 51927-11-21 ו-ת"פ 9071-11-21 מיום 13.6.2023.

2. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום אשר צורפו יחד במסגרת צירוף תיקים. אקדים לציין, כי מפאת הסדר הכרונולוגי של האירועים מושא כתבי האישום, כתב האישום שאליו אתייחס בראשונה (יכונה להלן: כתב האישום הראשון המתוקן) הוגש למעשה מאוחר יותר מכתב האישום השני שאליו אתייחס (להלן: כתב האישום השני).

אם כן, כתב האישום הראשון המתוקן מונה שלושה אישומים. על פי האישום הראשון, המבקש התגורר יחד עם רעייתו (להלן: המתלוננת) בראשון לציון. ביום 17.2.2021, בשעה 21:30 לערך, המבקש כעס על המתלוננת עקב הגעתה המאוחרת לדירתם וקיללה באומרו: "את שרמוטה, את זונה". בהמשך, המבקש תקף את המתלוננת בכך שאחז בחולצתה בחוזקה וכתוצאה מכך היא נחבלה בפניה. או אז, המבקש הושיבה על הספה, תפס בידיה בחוזקה, ובמשך שעה וחצי לא איפשר לה לקום. לאחר מכן, המבקש נעל את הדירה, נטל מהמתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד והכה אותה בידיה השמאלית - מה שגרם בהמשך להופעת "סימן כחול" על ידה. בבוקר למחרת, התנצל בפני המתלוננת וביקש ממנה שלא תתלונן במשטרה. בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק.

על פי האישום השני, בהמשך למעשים שתוארו לעיל, המבקש והמתלוננת נפרדו. ביום 22.11.2021, הוגש נגד המבקש כתב אישום שעניינו האירוע מושא האישום הראשון. כמו כן, נקבע דיון לשמיעת עדותן של המתלוננת ושל עדה נוספת ליום 2.6.2022. מספר ימים קודם לכן, המבקש העביר למתלוננת מכתב באמצעות בנו שבו נכתב, בין היתר, כי הוא: "מבקש ממנה, שביום חמישי לא תגיע לדיון ותגיד שהיא לא רוצה להעיד [...]". נוסף לכך, ביום 1.6.2022, בנו של המבקש שלח למתלוננת מסרונים וכתב כי האחרון מבקש שהעדה הנוספת לא תגיע לדיון. עוד העביר לה הבן התכתבות בינו לבין המבקש שבמסגרתה האחרון ביקש ממנו להגיע לדיון כדי שנוכחותו תגרום למתלוננת לשנות את עדותה. בגין מעשים אלה, יוחסה למבקש עבירה של הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק.

לפי האישום השלישי, המבקש התקשר לעדה הנוספת, ובמהלך שיחתם ביקש ממנה שלא להגיע למסירת עדות בתאריך 2.6.2022. גם בגין מעשיו אלו יוחסה לו עבירה של הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק.

3. על פי המתואר בכתב האישום השני, ביום 24.6.2021, התקיים דיון בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד שנושא ערעור על החלטה ליתן למתלוננת צו הגנה נגד המבקש. שעה שהצדדים המתינו לקבלת פרוטוקול הדיון, המבקש החל לצעוק לעבר המתלוננת. בעקבות זאת, התבקש לצאת אל מחוץ לאולם בית המשפט כשהוא מלווה במאבטח. בסמוך לאחר מכן, אמר למאבטח כי "זה שבית המשפט הרחיק אותי מהבית, זה לא אומר שאני לא יכול להרוג אותה בחוץ". בגין מעשים אלה, יוחסה למבקש עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

4. ביום 28.3.2023, לאחר ניהול הליך הוכחות, בית משפט השלום ברמלה (השופט ה' אבו שחאדה) הרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו במסגרת כתב האישום השני; וביום 9.5.2023, בית משפט השלום בראשון לציון (השופט ט' ענר) הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו במסגרת כתב האישום הראשון המתוקן, למעט מעבירת כליאת השווא שממנה זוכה. יצוין, כי לאחר שהוגשה בקשת המבקש לצירוף תיקים, הרשעתו בעבירת האיומים בוטלה, אך ביום 1.6.2023, בית משפט השלום בראשון לציון שב והורה על הרשעתו בה ועל צירוף התיקים.

5. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על הערכים המוגנים שבהם המבקש פגע במעשיו; התייחס לפסיקה בדבר חומרתן של עבירות המבוצעות בתוך התא המשפחתי; והביא בחשבון את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בהמשך לכך, נקבע כי מתחם העונש ההולם לשלושת האישומים בכתב האישום הראשון המתוקן, הוא בין 9 חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל. ביחס לכתב האישום השני, הנוגע כאמור לעבירת האיומים, נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 3 חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של

עבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

בגדרי מתחמי הענישה, בית משפט השלום נתן דעתו, בין היתר, לכך שהמבקש ניהל שני הליכי הוכחות, מבלי לחסוך מהמתלוננת את מעמד העדות; לקיומן של שתי הרשעות שהתיישנו וכן הרשעה קודמת בעבירת איומים שנעברה לאחר האירועים מושא גזר הדין. מנגד, נשקלו לקולה העובדה שאין למבקש קשר עם המתלוננת וכן נסיבותיו האישיות. בתוך כך, צוין כי יש להעניק משקל מוגבל לעובדה שהמתלוננת ביקשה להקל בעונשו של המבקש במסגרת מכתב שכתבה.

לנוכח כל אלה, נגזרו על המבקש 12 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות נגד בן משפחה, לרבות איומים, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה לפי סימן א' בפרק ט' לחוק העונשין, למשך 3 שנים.

6. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי על גזר דינו של בית משפט השלום - נדחה. נקבע, בין היתר, כי אומנם בית משפט השלום שגה בכך שזקף לחובת המבקש את ניהולם של שני הליכי הוכחות; אך יחד עם זאת נומק כי הענישה שהושתה עליו היא "מאוזנת ביותר כלפי מי שלא קיבל אחריות על ביצוע העבירות, לא חסך מהמתלוננת את מעמד העדות, וכן לחובתו הרשעות קודמות". הוחלט אפוא כי אין מקום להתערב בעונש שנגזר על המבקש ומכאן הבקשה שלפניי.

7. לטענת המבקש, נגרם לו עיוות דין המצדיק את התערבות בית משפט זה במסגרת "גלגול שלישי". נטען, בין היתר, כי העונש שנגזר עליו אינו מידתי, בפרט בהתחשב בכך שלא ריצה קודם לכן עונש מאסר בפועל בחייו ושעברו הפלילי התיישן; ובכך שבני הזוג התגרשו ואף המתלוננת ביקשה להקל בעונשו. עוד נטען כי לא היה מקום לשקול לחובתו את התנהלותו באולם בית המשפט ואת העובדה שניהל הליכי הוכחות; כי נסיבות ביצוע העבירות אינן מצדיקות את הענישה שנגזרה עליו; וכי נדרש היה ליתן משקל לנסיבותיו האישיות.

8. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור בגלגול שלישי תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, כאשר מתעוררים בנסיבות המקרה שיקולי צדק ייחודיים או כשנגרם עיוות דין (רע"פ 133/24 סתאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.1.2024)). הדברים אמורים ביתר שאת כאשר הבקשה מופנית כלפי חומרת העונש, שכן, זו תתקבל רק במקרים נדירים שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 346/24 בן שמעון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.1.2024)). במקרה דנן לא נטען לקיומה של סוגיה עקרונית; אף לא מצאתי כי העונש שנגזר על המבקש מעורר חשש לעיוות דין.

9. המבקש הורשע בעבירות אלימות במשפחה, הטרדת עד ואיומים - עבירות שחומרה רבה מגולמת בהן בכלל, וכך גם במקרה דנן.

על חומרתן של עבירות אלימות בתוך המשפחה, ובפרט עבירות אלימות כלפי נשים מצד בן זוגן, עמדתי בפרשיות קודמות (ראו: רע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.3.2023)). בענייננו, המבקש פגע עמוקות בביטחונה של מי שהייתה רעייתו, עד כדי כך שחששה לחייה (טל/1). לכך יש להוסיף את חומרת האיום שהשמיע

באזניו של המאבטח ממשמר בתי המשפט - איום כי ייטול את חיי המתלוננת.

10. כמו כן, המבקש פעל באופן אקטיבי על מנת לנסות ולמנוע מהמתלוננת ומעדה נוספת מלהעיד נגדו. בכך, ניסה להשפיע ביד גסה על תוצאותיו של הליך משפטי בעניינו, באופן שפוגע בטוהר ההליך ושעשוי היה לפגוע באינטרס הציבורי שבמיצוי הדין עם עוברי חוק.

11. על רקע האמור, בהתחשב במעשים שבהם הורשע, במכלול הנסיבות שאופפות אותם, ובכך שהמבקש מסרב ליטול אחריות על מעשיו - העונש שהוטל עליו הולם את חומרת מעשיו ובדין לא ראו הערכאות קמא לקבוע עונש מקל מזה. הבקשה דנן אינה מגלה עילה כלשהי המצדיקה סטייה ממסקנה זו, בפרט בהינתן הכלל לפיו ערכאת ערעור ב"גלגול שלישי" בוחנת בראש ובראשונה אם התוצאה העונשית הסופית שנגזרה על המבקש הולמת את חומרת מעשיו (רע"פ 6188/23 צפירי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.8.2023)).

12. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשפ"ד (31.1.2024).

ש ו פ ט